

ZANGERES CATO VAN DIJCK VAN MY BABY:

'GELUKKIG MOCHTEN WE DE MODDER MEENEMEN'

INTERVIEW

Psychedelische beats met bluesdeunen en funkritmes. Wie de hypnotiserende muziek van My Baby probeert te omschrijven, struikelt over zijn eigen tong. Gelukkig schiet de Nederlandse zangeres Cato van Dijk te hulp. Vanuit een bus in Londen, want: druk druk druk! Door Govrien Oldenburger

Jullie album *Prehistoric Rhythm* is dit jaar uitgekomen, jullie zitten middenin een tour en vlák voordat je mij sprak had je een ander interview. Druk?

'Vandaag valt het nog wel mee. Gisteren hadden we het laatste optreden in Groot-Brittannië en morgen gaan we richting België, Duitsland en Zwitserland. Lekker intens is het, soms spelen we zes dagen achter elkaar shows. Daarna zitten we met zijn allen opgepropt in de bus, maar dat tourleven zijn we ook wel weer gewend.'

Die omschrijving klinkt een beetje als jullie eigen muziek: intens en dagen achter elkaar doorgaan. Of zie ik dat verkeerd?

'Toeren is inderdaad een soort trance, net als onze muziek. Je wordt geleefd van dag tot dag en probeert je energie hoog te houden voor de shows. Op het podium gaan we maar door en door.'

Je verkeert dus een groot deel van je leven in een trance. Hoe is dat?

'Ha ha ja, het is best verslavend. We hebben veel shows, dus je raakt al snel gewend aan zo'n ritme. Al is het ook fijn als het tourleven er weer even op zit en je gewoon je vrienden en familie kunt zien. Alles is dan ineens héél normaal.'

Hoe komen jullie aan dat hypnotiserende geluid?

'Het was niet per se het plan, maar dat is zo gegroeid doordat we veel live spelen en improviseren. Je hoort tegenwoordig veel dance en het effect dat dat heeft op mensen vind ik fascinerend. Het is eigenlijk een oeroud iets, zo'n dansritueel. Het gaat echt terug naar dansen rond een kampvuur. Dat effect proberen wij ook te creëren met hypnotiserende beats die maar door en doorgaan. We gooien daarbij veel stijlen door elkaar. Mijn broer Joost (de drummer, red.) en ik zijn opgegroeid met folk

en Amerikaanse rootsmuziek. Later kwamen daar ook gospel, blues en Afrikaanse ritmes bij. Pop hebben we nooit interessant gevonden.'

Klopt het dat jullie gitarist Daniel Johnston en je broer samen in een oud klaslokaal wonen, waar veel nummers worden gemaakt?

'Ja, daar wonen ze nog steeds en ik woon om de hoek. Het is er heel ongedwongen en alles klinkt heel magisch. Soms komt er ineens veel nachtelijke inspiratie op, vergeten we de tijd en dan is het opeens ochtend. We beginnen eigenlijk altijd met een groove of mooie melodie en dan begin ik nepteksten te zingen, waar toch woorden uitkomen. Daarna schrijven we die op en maken er teksten van.'

Jullie hebben op zowat elk festival gestaan en ook in heel veel andere landen opgetreden. Op het Luminare Festival in Nieuw-Zeeland kregen

jullie mensen zelfs naakt aan het dansen. Waar komen jullie het best tot je recht?

'Ik denk toch op Luminare, omdat mensen zich zó vrij voelden dat ze hun kleren uittrokken. Het is ook een spiritueel festival, ergens op een berg in Nieuw-Zeeland en die dag was er een enorme modderpoel voor het podium ontstaan. Halverwege het optreden gleden mensen door de modder en trokken ze hun kleren uit. Ik ben blij als mensen zich vrij voelen om te reageren op onze muziek zoals zij dat willen. Daarbij wil ik optredens met geklede mensen niet uitsluiten hoor, ha ha.'

Dus je wilt mensen niet per se oproepen om zich uit te kleden als ze naar jullie komen kijken?

'Oh jawel, dat wel! Het is natuurlijk wel de ultieme vrijheid.'

Hoe reageerde je zelf op dat moment?

'Ik was niet naakt, maar heb wel een modderbad genomen. Daarna moest ik weer gitaar spelen, dus eigenlijk was het niet zo handig. De volgende dag had ik wat uit te leggen bij de douane, maar gelukkig mochten we de modder meenemen naar het volgende land.'

INFO

Op 5 mei staat My Baby op het Bevrijdingsfestival in Den Bosch.